

[Socialministeren]

sættes retningslinjer, er det udvalgets almindelige opfattelse, at disse retningslinjer bør være vejledende. Jeg deler dette synspunkt, bl.a. fordi fastsættelse af regler principielt strider mod det primære formål med personlige tillæg, nemlig at kunne yde hjælp i særlige situationer, hvor forholdene for den pågældende pensionist af den ene eller anden grund er blevet særlig vanskelige. Dette forudsætter, at der foretages en konkret vurdering af lige netop denne pensionists forhold.

Fastsættelse af regler vil altid medføre mere firkantede løsninger. Den mulighed, kommunerne i dag har for individuelt at fastsætte hjælpen og lade denne bortfalde eller aftrappe på forskellig vis og på denne måde f.eks. mindske samspilsproblemerne, vil blive væsentligt dårligere, især hvis reglerne gøres bindende.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det under alle omstændigheder vil være nødvendigt at fastholde et vist kommunalt skøn, hvis det skal undgås, at pensionisterne bliver stillet dårligere i en række tilfælde, og jeg er ligeledes enig i, at en vis regelfastsættelse kan være hensigtsmæssig for at opnå en mere ensartet praksis fra kommune til kommune.

Jeg har derfor til hensigt dels at fastsætte vejledende, generelle indtægts- og formuegrænser, dels at inddrage andre områder end medicin og varmeghjælp, som der jo allerede er fastsat regler for. De nye regler er endnu ikke fastsat i detaljer, men de vil indgå i det samlede regelsæt på pensionsområdet, som er planlagt at træde i kraft den 1. oktober 1984 samtidig med lov om social pension, som vi vedtog her i folketinget i går.

For så vidt angår forslag om oprettelse af institutionsråd på alle plejehjem, kan jeg være ganske enig i, at omsorgen skal ydes med den fornødne kvalitet og respekt for beboernes værdighed, at deres selvbestemmelse skal respekteres, og at det skal påses, at de får de ydelser, de har behov for.

Jeg føler mig imidlertid ikke overbevist om, at den skitserede fremgangsmåde til sikring af dette mål er hensigtsmæssig. Efter de gældende bestemmelser i bistandsloven er tilsynet placeret hos kommunalbestyrelsen. Jeg finder det betydningsfuldt at fastholde den direkte tilsynsforpligtelse hos den myndighed, der har ansvaret for tilvejebringelse af det fornødne antal pladser med den fornødne standard. Men samtidig er det væsent-

ligt, at kommunalbestyrelsens tilsyn sker i samarbejde med et beboerråd.

Jeg kan her henvide til, at socialstyrelsen i en vejledning fra september 1980 har skitseret en række modeller for udøvelsen af tilsynet. Et par af disse minder stærkt om det råd, forslagsstillerne går ind for. Hvad selve tilsynet angår, ligger forslaget derfor på linje med, hvad man allerede har udsendt vejledende retningslinjer om efter de gældende regler.

Derimod må jeg tage afstand fra de foreslåede klagerregler, og det skyldes, at amsankenævnene er etableret med henblik på at behandle klager over de sociale udvalgs afgørelser om tildeling af bestemte ydelser efter den sociale lovgivning. Heraf følger imidlertid, at amsankenævnet efter min opfattelse slet ikke er egnet til at behandle klager over det, som forslagsstillerne selv kalder »mere ubestemmelige forhold«. Det drejer sig jo i virkeligheden ofte om selve serviceniveaueet på en institution.

Jeg skal minde om, at amsrådene kan foretage undersøgelser i forbindelse med spørgsmål om driften af plejehjem. Dette betyder bl.a., at amsrådet gennem undersøgelser kan få rensat et institutionspersonale for mistanke, hvis der gennem dagspressen skulle være videregivet urigtige oplysninger om forholdene på et bestemt plejehjem; det er jo en problemstilling, der er trukket frem i bemærkningerne til forslaget.

Forslaget om, at plejhjemsbeboerne i princippet skal have udbetalt pensionen og herefter skal betale for opholdet, er, som jeg har sagt før under debatter her i folketinget, udtryk for en tanke, som jeg har meget stor sympati for. Jeg er samtidig opmærksom på, som det jo også er fremhævet i bemærkningerne til forslaget, at det ikke er uden praktiske problemer at ophæve de gældende bestemmelser om udbetaling af beløb til personlige fornødenheder til plejhjemsbeboerne.

Jeg har med tilfredshed noteret mig, at forslagsstillerne er indstillet på, at man gennem en række forsøg landet over får lejlighed til at vurdere, hvorledes en ophævelse mest hensigtsmæssigt kan gennemføres, og denne proces er som bekendt allerede i gang. Med hjemmel i forsøgsbestemmelsen i bistandslovens § 138 b er der på nuværende tidspunkt godkendt forsøg, hvorefter pleje-